

Ács Sándorné

Ez anyám 1935-ben, harminckilenc évesen. Dédapámat személyesen nem ismertem, mert 1924-ben halt meg. Két lánya volt, az 1873-ban született Etel, a nagyanyám és Erzsébet. Dédszüleim 1913-ban vettek egy kétemeletes házat, a Wesselényi utca 75-öt. Gazdagok voltak. Nagyanyám, László Etel feleségül ment Breuer Lajoshoz. Amikor az anyukám megszületett, Bokorra magyarosítottak. Azt nem tudom, hogy Breuer Lajosnak mi volt a foglalkozása, és azt sem, hogy mikor halt meg. Mindig azt mondták, hogy korán meghalt, és soha nem beszéltek róla. Lehet, hogy nem éltek jól. És akkor a nagymama visszament a szüleihez, a Wesselényi utcába. Anyám és a

testvére ott nőtt föl. A dédapám jóval tovább élt, mint a nagyapám, és mivel jó módúak voltak, el tudták tartani a nagyanyámat is a két gyerekével. Anyám 1922-ben hozzáment Ács Sándorhoz, és 1923-ben megszülettem én. Akkor más világ volt. A szülők másképp éltek, mint most. Anyám nem dolgozott. Abban az időben a Szondy utca 93-ban laktunk. Négyszobás lakás volt, összkomfortos, tolóajtó volt, ami akkor hallatlan dolog volt. Erkélyes, első emeleti. Ott már volt fräulein. Előbb tanultam meg németül, mint magyarul. Volt egy mindenese is. Az is ott lakott, annak volt egy cselédszobája. A gyerekszobában meg volt egy dívány, ott volt a fräulein. A cselédlány minden csinált. Anyám csak főzött, de úgy, hogy a cselédlány a keze alá dolgozott. A krumplit pucolta, a hagymát pucolta, mosogatott. Ha valami nehéz dolgot kellett hozni, akkor leszalajtott, de a kényesebb dolgokat, a húsokat például, anyám vette. Délben leült a család ebédelni. A fräulein velünk ebédelt, a cseléd nem. A cseléd az felszolgált. Csöngettünk, behozta tálcán a dolgokat. Anyám szeretett színházba járni. Havonta egyszer-kétszer mentek színházba. Akkor mi a fräuleinnal otthon maradtunk.